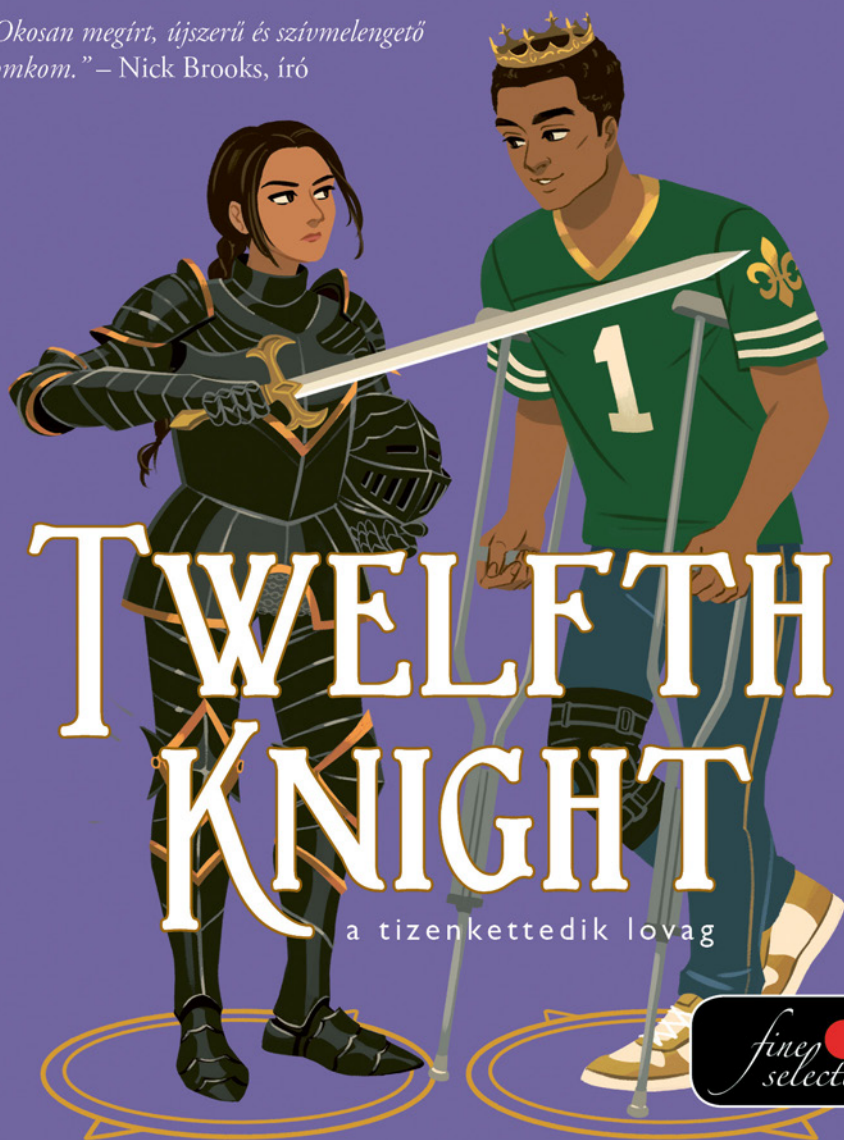




„Okosan megírt, újszerű és szívmengető
romkom.” – Nick Brooks, író



TWELFTH KNIGHT

a tizenkettedik lovag

*fine
selection*

ALEXENE FAROL FOLLMUTH

ALEXENE
FAROL FOLLMUTH

TWELFTH KNIGHT

a tizenkettedik lovag

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

SZEMÉLYEK

VIOLA REYES: tizenhét éves csaj, főhőseink egyike. Viola, vagy más néven Vi, egy makacs, magabiztos és időnként harcias jellem.

JACK ORSINO: népszerű és különleges tehetséggel megáldott sportoló, a másik főhősünk. Jacket gyakran hercegként emlegetik, mivel ő a soron következő sztár a családja amerikaifoci-nemzedékében.

SEBASTIAN REYES: más néven Bash. Vi ikertestvére, vidám színész, aki megfelelő múzsa is egyben.

OLIVIA HADID: gazdag, gyönyörű és népszerű. Jack Orsino elhídegült barátnője és Vi Reyes osztálytársa, aki nem kis titkot rejteget.

ANTONIA VALENTINE: Vi legjobb barátnője és legfőbb bizalmasa, aki szintén nagyon mélyen benne van a szerepjátékok maszkulin világában.

CESARIO: a nevét Vi kedvenc karakteréről kapta a *Tüskék háborúja* című tévésorozatból. Vi férfi alteregója a *Tizenkettedik lovag* című számítógépes játékban.

1. fejezet



HARCI KÜRTÖK

Jack

GYEREKKOROMBAN érthető okokból mindenki azt hitte, hogy mivel Sam Orsino fia vagyok, én leszek a jövő amerikai focijának az irányítócsillaga.

Igazuk volt... *részben*.

Mármint látom benne a logikát. Apám, egy portás és egy felszolgáló egyetlen fia, aki arról lett híres, hogy a Messaline High diákjaként a kilencvenes években felállította az észak-kaliforniai rekordot a paszszolt yardok számában, amit csak a bátyám tudott megdönteni négy évvel ezelőtt. Szóval igen, van némi sejtésem arról, hogy mit várnak el tőlem. A családi címer! Gyakorlatilag ez az örökségem. Sokan úgy hiszik, hogy az apám és a bátyám nyomdokaiba lépek mint játékmester és vezér. Valaki, aki uralja a pályát. Nagyrészt igazuk is van.

Másképp látom a játékot, mint a legtöbben. Azt hiszem, a kommentátorok rendszerint ezt hívják víziónak vagy tisztánlátásnak, de nekem sokkal inkább tűnik ösztönnek. Amikor tavaly ősszel az Illyria megszerzett magának, azt mondták, hogy úgy látom a pályát, mint egy sakkzseni a táblát, és tényleg ez áll a legközelebb az igazsághoz. Pontosan tudom, hogy hol lesznek a játékosok, és hogyan mozognak majd.

Olyan érzés ez, mint amikor egy izom megfeszül. Úgy érzem, mint amikor a szél megváltoztatja az irányát.

Pont, mint most.

A kaliforniai Messaline Hills nem igazán olyan, mint Odessa Texasban, de egy gazdag, San Franciscó-i kertvároshoz képest mi aztán tudjuk, hogyan kell felkapcsolni a klasszikus péntek esti fényeket. A késő augusztusi meleg semmivé foszlik, ahogy a stadion reflektorai átveszik a nap helyét, és úgy válik az ismerős gyeppel a meccs misztikus színterévé. A lelátók zsúfolásig megteltek, hallani a tömeg moraját, a kiáltásokat, és minden a Messaline zöld és arany színében pompázik. Dobpergés hasít a levegőbe. A pályán a sós izzadság szaga keveredik a barbecue szeszes illatával, ami a hazai nyitómeccsünk jellegzetes védjegyével, a malacsütéssel jár együtt.

Ahogy ma este végzősként állok itt a pályán, olyan érzés fog el, mintha egy új korszak kezdődne. A végzet, a sors, vagy nevezzük bárminek, ma itt van velünk a pályán. Érzem a meccs első pillanatától kezdve. A csapatom pár másodpercig egyetlen testként lélegzik, majd szétszóródik.

– Előre! – hangzik el a vezérkiáltás.

Azonnal támadni kezdik Curiót, az irányítónkat, ezért helyet csinállok magamnak, gyorsan irányt változtatok, lerázom a másik csapat linebackerét, hogy az átadáshoz Curio baljára kerüljek. Már vagy százszor megcsináltuk ezt a figurát. Bejött a múlt heti szezonnyitón, a Verona High elleni idegenbeli meccsen, és most is be fog jönni. Megkapom tőle a labdát, kiszúrok egy közeledő védőt szemből, aki odakialt egy blokkolónak, hogy vegye át a jobb oldalamat. Természetesen elvéti, ezért újra irányt váltok, és egy testcsellel elküldöm a jobb oldali védőt. Még csak hozzám sem tud érni. De kár, tényleg *annyira* szomorú.

Már csak egy negyvenyardnyi futás van hátra Padua egész védelmével a sarkamban.

Emlékeztek, mit mondtam arról, hogy az apám nyomdokaiba lépek? Azért mondtam ezt, mert én egy *futójátékos* vagyok, akit már

beválogattak a főiskolai álomcsapatba. Ez vagyok én, ezt szeretem. Az első junior szezonom alatt, miután az edző végignézte, hogy minden egyes adandó alkalommal elslisszolak a labdával, úgy döntött, inkább futóposzton vet be. Apám biztosan dobott egy hátast, amikor ezt megtudta. Egykor azt jósolták neki, hogy ő lesz az a fekete irányító, aki akár Elway vagy Young riválisa is lehet, de a karrierje váratlan véget ért, amikor a sérülése derékba törte az álmát, hogy profi legyen. Természetesen a saját tündöklését látta viszont a két fiában, és arra vágyott, hogy a neki megelőlegezett pályát majd mi járjuk be.

Amikor viszont látta, hogyan hasítok keresztül a pálya teljes hosszában, még Orsino, a Király is belenyugodott a döntésbe. Azt mondják, minden amerikaifoci-sztárnak van valamilyen természetfeletti képessége, ami az összes többi játékos fölé emeli. Az én szuperképességem, hogy ha *megpillantom* a legapróbb rést is a védelemben, bárkit le tudok hagyni, aki megpróbálna megállítani. A mellkasomban dobogó szívbe és saját lábam szentségébe vetem minden hitemet. Amiben a legjobban bízom, az a tudat, hogy akármilyen nagyot fogok is esni, mindig talpra állok. Sokan nem tudják, mit kezdjenek az életükkel, hogy miért léteznek, vagy milyen nagyobb célt kellene elérniük, de én pontosan tudom. Mindent összevetve ez egy elég rövid történet.

Jelen esetben csak negyven yard hosszú.

Mire elérem a gólvonalat, a zenekar már a sulí harci indulóját bömbölteti a stadionban, és a lelátókon megvadul a tömeg. Az egész város itt van. Amennyire meg tudom ítélni, jó kis műsort csinálok a nyitómeccsünk szurkolóinak, amit ők a szokásos „Orsino herceg” skandalással viszonzoznak, ami az apám „Király”, illetve a bátyám „Korona herceg” becenevének variációján alapul.

Idén már senki sem azt a kifejezést használja, hogy „*ha* megnyerjük a bajnokságot”, hanem azt, hogy „*amikor* megnyerjük”.

Odadobom a labdát a bírónak, miközben a Padua lemaradt védőjére pillantok a szélen, aki nem tűnik valami vidámnak attól, hogy megint az ő posztján át értem el a touchdown-t. Biztosan ő a csapata

leggyorsabb játékos, ami pokoli nagy elismerésnek tűnik, egészen addig, amíg nem találkozok velem. Egyesek tényleg nehezen viselik, ha másodikként futnak be, kérdezték csak Viola Reyest, a helyettesemet a diáktanácsban, ahol én vagyok az elnök. (A szavazatok újraszámolását követelte, miután húsz vokson belül volt a különbség kettőnk között. A választási szabályzatról hadovált valamit, miközben olyan megvetően nézett rám, mintha a népszerűségem egyszerre lenne káros és valami személyes ügy.) A Padua bekkje és Vi Reyes pechére tényleg ennyire jó vagyok. A sebességemre és a fűrgeségemre senki sem leghinthat, hiszen ez biztosította be a helyemet az Illyrián jövő ősszel, ahogy arra sem, hogy a napjaim minden egyes percét azzal töltöttem, hogy elég népszerű legyek ahhoz, hogy bejussak az ESPN műsorába.

Néhány... *kisebb* kivétellel.

– Legközelebb kapcsolj rá egy kicsit – tanácsolom a Padua hátvédjének, hiszen mit ér a játék egy kis csipkelődés nélkül? – Még pár sprint, és meglesz az.

A bekk mogorva arccal bemutat nekem.

– ORSINO! – kiáltja az edző, és magához int, amikor átadjuk a teret a speciális egységnek, hogy a kapura rúgással megszerezzék a bónuszpontot. A tréner a szemét forgatja, amikor, az ő szavaival élve, a „bekaphatod” vigyorral a képemen elindulok felé. – Herceg, a lábad járjon, ne a szád – mordul rám, már nem először. Könnyű az alázatról prédikálni, ha nem téged éljenez a tömeg.

– Ki mondta, hogy kinyitottam a számat? – kérdezem ártatlanul.

Oldalról pillant rám, majd a pad felé int.

– Ül le!

– Igenis, uram! – mondom, és rákacsintok, mire a szemét forgatja.

Említettem már, hogy az edző nem más, mint az apám?

Így igaz: „Orsino, a király” végül „Orsino, az edző” lett, de a közösségi munkájának köszönhetően, mint egyetemi tréner, még mindig ő maradt az „a srác, aki megcsinálta a szerencséjét”. Tavaly a Bay Area Business Association nevű, fekete vállalkozókból álló egyesület

neki ítélte „Az év embere” díjat, valamint az elmúlt évtizedben szinte minden egyes iskolai rendezvényen kitüntették. Mindent összevetve a Messaline smaragdzöld és piros színeiben aratott győzelmeink kivételes helyet biztosítanak nekünk a város zömében fehér közösségének a történelmében.

Ha szóba kerül a híres Orsino-féle képesség, sokan szerencsének mondják. Mi örökségnek hívjuk. Mégis, az apám és a bátyám eredményeiből kiindulva még van mit bizonyítanom. Amikor annyi időssek voltak, mint én most, nemcsak beválogatták őket az álomcsapatba, és a főiskolai és egyetemi sportcsapatokat tömörítő szövetség, az NCAA legmagasabbra értékelt játékosai is voltak, de *velem ellentétben* a végzős évük elejére már bezsebelték a liga bajnoki címét is. Lehet, hogy én vagyok Kalifornia állam és talán az egész ország legjobb futójátékosa, mégis azzal küszködöm, hogy kilépjek a családom kilométernyi hosszú árnyékából. Ami meg a beceneveket illeti, az „Orsino, a herceg” nagyon jól hangzik egészen addig, amíg bele nem gondolunk, hogy a családfa tekintetében mit is takar ez a név.

Minden évben épp karnyújtásnyira vagyok a győzelemtől, *mégis folyton kicsúszik a kezem közül*. Tiszta szerencse, hogy ilyen erős a motivációm, mivel a ma esti meccsen, ami életem egyik legfontosabb mérkőzése, már összehoztam két kemény touchdownt, és már csak egy jó futásnyira vagyok a Messaline karrier rekordjától a futott yardok tekintetében. A Padua suli egy megtermett védőkből álló nehéztüzérséget vetett be, hogy megakadályozzák a támadósrunk előrenyomulását. A védelmünk tartja magát az ellenfél trükkjeivel szemben, azonban Curio, a rangidős irányítónk, aki ugyan szépen lépkedett előre a ranglétrán, korántsem olyan játékos, mint Nick Valentine. Rajtam áll, hogy a labdát a célterületre juttassuk, bármi történjék is, ami egyben azt is jelentené, hogy ma este megdöntöm az egyéni rekordomat.

A Padua szurkolóinak üdvívalgását hallva megrázom magam. Fantasztikusan szerzi meg a labdát az elkapójuk, amit a mi oldalunk morgással jutalmaz. Ez bizony nehéz mérkőzés lesz. De bármilyen nagy

legyen is a tét, ez a meccs sem különbözik a többitől. Mindig az előttem álló összecsapásra koncentrálok, amint véget ér, máris jöhet a következő.

Mindig csak előre. Mindig tovább.

Kicsit megmozgatom a nyakam, kifújom a levegőt, és talpra állok, épp mikor a Paduának egy csavart dobás után már csak tíz yard kell a célzóna eléréséhez. Ha most pontot szereznek, mi jövőnk. *Én jövők.* Eljött az én pillanatom. Minden ismerősöm lélegzet-visszafojtva figyel a lelátókon. Nem fogom cserben hagyni őket. Mielőtt ma lemegegyek a pályáról, mind szemtanúi lesznek a beteljesülő sorsomnak: egy győztes szezonnak.

A bajnoki címnek.

Magának a halhatatlanságnak.

Túldramatizálom? Biztosan, de nehéz romantika nélkül beszélni a fociról. Nem hiszem, hogy túlzás lenne azt állítanom, hogy mindig is várt rám valami odakint a pályán. Valami nagy dolog, és most itt az esély, hogy megszerezzem.

Szóval eljött végre a futás ideje.

VI

A játék egyértelműen kezd eldurvulni. Sok nagyon jó játékosunkat veszítettük el a tavalyi csapatból, és ennél a feszített tempónál minden a koncentráción múlik, szóval ahhoz, hogy győzelmet arassunk, nos... csoda kell.

De tudjuk, hogy néha történnek csodák.

– Közelednek. – Ez minden, amit Murphy mond. Önkéntelen remegés fut végig rajtam. Ez az izgalmas rész, viszont épp ekkor követjük el a legtöbb hibát. Nyugtalanul előredőlök, de nem izgulok. Meg tudjuk csinálni.

(Meg *kell* csinálnunk, mert ha nem sikerül, akkor esélyem sem lesz felvetni az ötletemet, és az nem történhet meg.)

A balomon ülő Rob Kato az első, aki máris felteszi a kérdést:

– Hányan vannak?

Murphy, becenevén Murph (akinek a valódi neve amúgy Tom, bár senki nem hívja így, amúgy totálisan felesleges bárki nevét is megjegyezni, nem éri meg a fáradságot), így válaszol neki:

– Tízen.

– Akkor valakinek kettőt kell kinyírnia – teszi hozzá Danny Kim. Ő újonc, nemcsak a csoportban, hanem a játékban is. Épp annyira segítőkéss, amennyire sejtitek, és az ő nevét is teljesen felesleges megjegyezni. (Szívesebben redukálnám őket számokká a könnyebb nyilvántartás érdekében, de legalább négyszáz éve csoporttársak vagyunk az emelt óraszámú tárgyakon, szóval a hangulat kedvéért tegyünk úgy, mintha egy kicsit is érdekelné a létezésük.)

– Én simán kinyírok kettőt – jelentkezik a Rob balján ülő Leo Boseman. A srácok Bose-nak vagy Bose Mannek hívják, a fiúk amolyan tesós tiszteletből ragasztották rá, de semmi köze a személyiségéhez.

– Én is – teszem hozzá gyorsan.

– Mi van? – Ez az elmés hozzászólás a Murph balján ülő Marco Klein szájából hangzik el. Ő egy igazi faszkalap, de már hozzászoktam. Jobb a tuti rossz, mint a bizonytalan, vagy hogy is van ez.

– Klein, csekkold a karakterlapomat – vetem oda neki –, fekete öves... – A mondatom többi részét elnyomja az Antonia konyhaablakán bezúduló fülsiketítő üvöltés, amit a fúvószenekar harsány játéka követ.

– Jaj, bocsi – mentegetőzik Antonia, miközben feláll, és becsukja az ablakot. – Nagyon hangosak tudnak lenni ezek a focimeccsek.

Miután sikeresen kizártuk a sulis mérkőzés távoli hangjait, visszatérhetünk a konyhaasztalon terpeszkedő *ConQuest* játékhoz. Igen, ez az a *ConQuest*. A kockák asztali szerepjátéka. Ha-ha, tudom, hogy most mi jár a fejetekben. Először is, *valóban* kockák vagyunk, ami gyakorlatilag annyit tesz, hogy mi adjuk a teljes végzős évfolyam felső egy százalékát, szóval egy nap valószínűleg mi uraljuk majd az egész világot, még akkor is, ha ezzel veszünk pár pontot a népszerűségünkől

(a nevetséges bohózatról, amit a diáktanács-választásnak csúfolnak, inkább ne is beszéljünk, mert *mindjárt* elhányom magam). Másodszor, ezt a játékot nem csak antiszoc különcök játsszák egy sötét pincében. Tudtátok, hogy a *ConQuest*hez hasonlatos asztali játékok voltak az olyan híres online szerepjátékok, mint a *World of Warcraft* vagy a *Tizenkettedik lovag* előfutárai? A legtöbben nem tudják, ami kimondottan őrijító. Ki nem állhatom, hogy sokan elutasítják a média forradalmi jelentőségű formáit, csak azért, mert nem értik a működésüket.

Ne értsetek félre, tisztában vagyok vele, hogy honnan erednek a tévhitek. Például Murph a slampos, hamuszínű haját előrefésülve hordja, hogy eltakarja vele az Orion-övet formáló gennyes pattanásait. Danny Kim az animestílusú, fekete hajkoronája ellenére is csak a vállamig ér. Leon az idióta hiénavihogásáról ismert; Rob Kato stressz hatására izzad, mint egy ló; Antonia pedig, aki mellesleg a csapat egyetlen olyan tagja, akit kedvelek és tisztetek, kézzel kötött mellényszerűséget visel, ami inkább bolyhos, mint divatosan elnyűtt; és igen, én még a jobb napjaimon is tizenkét éves csitrinek nézek ki, szóval a társaságunk nem épp a nyerő banda. De akárhogy van is, ez a játék forradalmi, attól függetlenül, hogy épp egy csapat okos, jól teljesítő kamasz játssza, amely jelenleg a pubertáskor gyönyöreit élvezi.

– Mit is kezdtl el mondani? – biztat Antonia, bár még mindig bosszús vagyok Marcóra. (Konkrétan ő könyörgött nekem, hogy vegyem rá Murph „barátunkat” arra, hogy hívja meg Marcót is játszani, mintha valaha is Murph lett volna a főnök.)

– Fekete öves tavazun harcos vagyok – fejezem be frusztráltan a mondatot. A tavazun arab szó, egyensúlyt jelent, és egyike az eredeti *ConQuest* öt fő harcmódjának. Azt beszélük, hogy a *Tüskék háborúja* (a kedvenc sorozatom, ami a középkorban játszódó fantasy, és egymással csatázó királyságokról szól) egy hatalmas, házi *ConQuest*-hadjáratból indult ki, aminek Jeremy Xavier, a könyvsorozat írója volt a játékmestere, amikor még a Yale-en tanult. (Xavier a hősöm, vagy valami olyasmi. Minden évben abban reménykedem, hogy összefutok vele a MagiConon, de eddig még nem volt ekkora szerencsém.)

– A tavazun nem valami legyezős harci cucc? – kérdezi Danny Kim, aki, mint általában, most sem tud semmit. Igen, vannak olyan tavazun harcosok, akik legyezővel harcolnak, de az, hogy a legyezőt fegyverként használják, elég gyakori a japán küzdősportokban. Különben is, ennek a harcmodornak az a lényege, hogy az ellenfél mozdulatainak lendületét fordítod ellene, ami szuper praktikus választás egy Astreához hasonló alacsony, női karakternek. (Ez vagyok én: Astrea Starsceam. Már két éve játszom ezen a néven, és minden hadjárat alkalmával csiszolok valamit a karakterem tulajdonságain. Árva volt, és titokban bérgyilkosnak képezték ki, de közben ráébredt, hogy akik kiképezték, azok ugyanazok az emberek, akik megölték a szüleit, így most bosszút akar állni rajtuk. Egy ősrégi klasszikus!) Mielőtt ismételten kijavíthatnám Danny Kim egy újabb idegesítő és téves információját, Matt Das válaszol helyettem.

– A tavazun igazából dzsúdzsucu.

– Tök mindegy – vágok közbe ingerülten –, azt mondtam, hogy képes vagyok rá, és egyedül ez számít.

Eddig még kevés harc volt, korábban némi csetepatéba keveredtünk néhány banditával, akik egy apró ónix nyílhegyet hagytak hátra, amelyről egyikünk sem tudja, mire való. Amúgy meg semmit sem kell bizonyítanom Danny Kimnek.

– Miért nem csábítod el? – kérdezi az emlegetett számár.

Oké, hivatalosan is utálom Danny Kimet.

– Látod bárhol a csábítás erejét a képességeim között? – kérdezem kissé türelmetlenül. Danny és Leo (aki meghívta) gyorsan egymásra pillantanak, és most mindennél jobban szeretném két kókuszdió módjára egymáshoz verni a fejüket, de persze nem fogok ilyet tenni. Mert ha azt szeretném, hogy az emberek egyetértsenek velem, akkor kedvesnek kell lennem velük. Ez evidens. (Ezer köszönet nagyinak ezen bölcs tanácsért.)

– Danny, hiszed, vagy sem – közlöm nem kis vigyorral a képemen –, ugyanolyan jó vagyok a kitalált küzdősportokban, mint te.

Igazából még jobb is, mivel az öcsém (Bash) és én négy éve gyakoroljuk a thai bokszt művészetét. (A tesóm a színpadi harcjelenetek

élethű megformálása miatt, én pedig az ehhez hasonló pillanatok miatt hódolok eme sportágnak.)

Danny Kim nem mosolyog vissza, szóval legalább nem komplett idióta.

– Én megpróbálhatok valamit – szól közbe Antonia, a csapat önjelölt békefenntartója. – Van egy szerelmi bájitalom, ami beválhat. Ez olyan női fortély, vagy valami hasonló. Mit szóltok? – kérdi.

Ugye rosszul hallottam, és *nem* női fortélyt mondott? Nagyon szeretem Antoniát, tényleg, de ne már.

– Ez a végső döntésed? – kérdi Murph, és a dobókockáért nyúl. Félrelököm a kezét, hogy megállítsam. Az isten szerelmére, ordítani tudnék.

– Larissa Highbrow *egy gyógyító* – emlékeztetem az asztalnál ülőket, mert minden hadjáratban legalább az egyikünknek szüksége van Antonia gyógyító erejére, hogy folytatni tudjuk a küzdelmet. Kétségtelen, hogy ő az egyik legfontosabb karakter, amit *a fiúk* nem képesek (vagy nem is akarnak) felfogni.

– Antonia, te inkább maradj hátul, és lásd el a sebesülteket – nézek rá.

– Igaza van – mondja Matt Das, aki meglepően segítőkész, annak ellenére, hogy új a csapatban. (Matt napbarnított, göndör hajú srác, és nem idegen számára a dezodor fogalma, tehát ha egy hangyányit is érdekelne, ki hogyan néz ki, akkor azt mondanám, hogy Matt egészen rendben van.)

– A többiek pedig belevetik magukat a harcba – folytatja Matt.

– Vagy... – kezdem, de már félbe is szakítanak.

– Harcolhatnánk már végre a sok tanácskozás helyett? – nyafogja Marco.

– *Vagy* – ismétlem meg hangosabban, figyelmen kívül hagyva Marco hozzászólását – először megpróbálhatnánk a diplomácia útján rendezni a dolgot.

A fiúk, Matt Das kivételével, egyszerre nyögnek fel.

– De hát baltákkal rontanak ránk – mondja Rob.

– Murph szart sem mondott baltákról – emlékeztetem, mivel játékmesterként Murph az, aki meséli a játékot, és ő adja meg számunkra a szükséges információkat. Ami egyben azt is jelenti, hogy *nem kapunk* tőle olyan infót, ami hasznavehetetlen.

– Murph, van náluk fegyver? – kérdezi valaki.

– Nem látszik ilyen távolságból – feleli Murphy, mialatt átfutja a játékmester-bibliájának ide vonatkozó részeit. (Béna neve van, de én is nagyon szeretnék egyet.) – De percről percre közelebb jönnek – teszi hozzá, majd vidáman egy pizzatekerécsért nyúl.

– Egyre gyorsabban közelednek! – üvölt a fülembe Rob, mintha süket lennék, és nem hallottam volna, hogy mit mondott Murphy.

– Vágom, de szerintem hiba lenne egyből azt *feltételezni*, hogy fel vannak fegyverkezve. Emlékeztek, hogy mi történt tavaly a gomorrai rajtaütésnél? – kérdezem felhúzott szemöldökkel. Mindenki bólogat Danny Kimet leszámítva, akinek még mindig fogalma sincs semmiről. – Még azt sem tudjuk, hogy sereggel jönnek, vagy sem – mondom.

Tiszta szerencse, hogy rám sem bagóznak.

– Én azt mondom, hogy előbb lőjünk, aztán kérdezzünk – szólal meg Leon, és elfújja a képzeletbeli pisztolya láthatatlan csövének színtén láthatatlan füstjét, pedig a karakterének, Tarrigan Skullweednek az íj és a nyílvevő a védjegye. Vetek rá egy gyilkos pillantást, mire ő rám kacsint.

– Milyen messze vannak? – kérdezi Murphtól Antonia. – Nem tudna valaki közelebb merészkedni hozzájuk, hogy megnézze, van-e náluk fegyver?

– Próbáld ki, és meglátod – feleli Murphy egy vállrándítás kíséretében.

– Na persze. És ki akar *önkéntes* hullajelölt lenni? – kérdezi Marco. Ez így elég fárasztó.

– Rendben, akkor harcoljunk – adom be a derekamat. – A kocka el van vetve.

– Ez a *Tüskék háborújából* van? – kérdezi, ki más, mint Danny Kim. Amúgy tényleg abból van. Egy olyan jelenetben hangzik el, mielőtt Rodrigo, az egyik főszereplő, aki őszintén szólva elég béna a többi karakterhez képest, épp vesztes csatába vezetné a seregét.

– Ki jön? – kérdezem emelt hangon.

– Én – feleli Rob, és feltornázza magát a széken. – Elhajítom a kardomat, ami a legádázabb harcos szívében áll meg.

Tipikus húzás, de legalább Rob karaktere, Bedwyr Killa (vagyis Gonoszölő, tudom, tudom, de nem ez a legrosszabb név a bandában, esküszöm) szívós és erős, bár nagyon felelőtlen is egyben. Murph dob a kockával.

– Telitalálat. A horda vezére a földre zuhan, és ahogy leesik, láthatóvá válik a...

Istenem, szitkozódok magamban. Esküszöm, ha ez egy fehér zászló lesz, akkor én...

– ...kezében tartott fehér ruhadarab, amely szétterül mellette – fejezi be Murphy. Felnyögök, hát persze hogy ez van. – A horda többi része szomorúan állja körbe a halott vezérét.

– Szép munka volt, fiúk, gratulálok! – tapsolom meg őket. Naná, hogy süt belőle a szarkazmus.

– Fogd be, Vi! – veti oda Marco kedvetlenül.

– És most mi lesz? – néz rám Matt Das kérdőn.

Mármint mi lenne, ha én lennék a főnök? Ami azt illeti, van is egy ötletem. Antonia karakterének mágikus erejével meggyógyíthatnánk a vezért, és ezzel megoldanánk a konfliktust, aztán kereskedhetnénk velük, hogy feltöltsük a készleteinket, vagy szerezhetnénk tőlük valami infót a hiányzó kövekről (amelyek megszerzése amúgy a hadjárat lényege).

De pontosan tudom, hogy felesleges lenne felvetni az ötletemet, hiszen ha meg akarom nyerni őket magamnak, akkor az *ő szabályaik* szerint kell játszanom.

Ha a srácok erőszakot akarnak, akkor meg is kapják.

– Most már mindenképp harcolnunk kell, nem igaz? Én jövök – emlékeztetem őket, majd Murphyhez fordulok. – Odamegyek a horda vezérét helyettesítő harcoshoz, és biztonságos átvonulást ajánlok fel neki, amennyiben megadják magukat.

Murphy dob a kockával.

– Az nem lehetséges – közli a fejét ingatva. – A harcos vért akar, ezért előkapja a kését, és a mellkasod felé dőf.

A szokásos módon összevetjük a két karakter erejét, de én teljesen tisztában vagyok a sajátom képességeivel.

– A legeslegutolsó pillanatig kivárok, aztán elhajolok a kés elől, majd hátrafeszítem a harcos karját, és vesén szúrom.

Murphy ismét dob.

– Halálos csapás. A vezér helyettese is elesik.

Elégedetten kihúszom magam. A fiúk le vannak nyűgözve, ami kapcsán megint eszembe jut, hogy még ha róluk mintázták is az inkompetencia fogalmát, akkor is szeretném, hogy tudják: meg tudom oldani a helyzetet.

– A buzogányommal leszedelem a legnagyobbat – mondja Marco.

– Kilövik egy nyilat – teszi hozzá Leon.

– Minek? – kérdezem, de Leon csak legyint egyet.

– A nyíl a horda egyik harcosának a vállába fúródik, de a sérülése nem halálos. A buzogány pedig nem talál célba – mondja Murph.

– Még egyszer meglendítem – erősködik Marco.

– Én eldobom a lasszómat – mondja Matt Das, akinek a karaktere furcsán vadnyugati stílust visz. Valószínűleg egy régi hadjáratból itt ragadt kísértet.

– A lasszó kitart, de nem sokáig. A buzogánnyal eltalálsz valakit, de már körbevettek – mondja Murphy.

A többieket lázba hozza a csata kimenetele, de amit sokan hajlamosak elfelejteni, hogy a *ConQuest* elsősorban történet. És ahogy az a történetekben lenni szokott, itt is vannak jó fiúk és rosszak, de minden karakternek megvannak a maga motivációi. Vajon miért közeledett a

horda békés szándékkal? Kell legyen nálunk valami, amit meg akarnak szerezni. A küldetés szerves részét képezik, függetlenül attól, hogy milyen karakterekkel játszunk, tehát olyasvalami kell nekik, amit korábban gyűjtöttünk be. Talán az a furcsa nyílhegy?

Te jó ég, hogy micsoda egy idióta vagyok! A küldetés neve: *Qatara amulettje*.

– Lecsatolom az övemről Qatara amulettjét, és átnyújtom nekik – kiáltom, majd talpra ugrok. Mindenki értetlenkedve néz. (Na ezért utálok olyanokkal játszani, akik nem figyelnek oda. Szinte érzem, ahogy hálnak el az agysejtjeim.)

Másrészről Murph, pedig egyáltalán nem kötelező, az elismerés jeleként feltartja a hüvelykujját.

– A csata véget ér – mondja. – A horda személyes találkozót kér Astrea Starscreamtól.

Na végre. Itt az ideje, hogy ezt rövidre zárjuk.

2. fejezet



JÁTEKOS JÁTEKOS ELLEN

Jack

A POMPONLÁNYFRIZURÁJÁBÓL KISZABADULT TINCSEI a barátnőm, Olivia szemébe lógnak, ezért nem is látja, amikor belépek a pályára, mert megint nálunk a labda, mi támadunk. A barátnői viszont észreveszik, vihognak, és bökdösni kezdik, de mire rám néz, én már a Padua célterületére képzelem magam. *Látnod kell magad előtt, mondja az edző. Elképzelni, majd valóra váltani. A siker nem a véletlenek sorozata.* Egy egész könyvre való edzői bölcsesség van már a fejemben, úgy váltják egymást, mint a neonfények a hirdetőtáblán. *A bajnoki cím ötven százalék akarát, ötven százalék kemény munka.*

– Csak add oda a Hercegnek a labdát! – Ez volt a tréner utolsó instrukciója Curiónak.

A kicsalogatást vetjük be. Úgy teszünk, mintha passzolni akarnánk. Egy kis félrevezetés arra az esetre, ha a Padua védelme már kapisgálni kezdené, hogy mi is nálam a módi. Nem mintha attól tartanék, hogy megállítanak. Egy dolog olvasni a játékot, de egészen más irányítani. Beállok Curio mögé, balomon a junior nagymenő, Malcolm Volio, jobbomon a másodéves elkapó, Andrews.

Curio hátrálni kezd, a pályát fürkészi a tekintetével, miközben Andrews úgy helyezkedik, mintha el akarná kapni az érkező labdát, mire az irányítónk hirtelen megfordul, és átadja nekem a labdát. A támadófalunk – falemberek, a centerek és a tackle – rést üt a védelemben, és bummm. Megnyílik előttem a pálya.

A védő, a régi ismerősöm még a meccs elejéről, hirtelen rájön, hogy átvágták. Irányt változtat, szóval a Padua oldalvonala felé veszem az irányt. Épphogy sikerül elkerülnöm egy szerelést, ami kijebbn sodor a pályáról, mint szeretném, szinte lefutok róla, de ettől még hajszálpontosan az oldalvonalon belül maradok. Vicces, hogy mennyire kiismerem a pályát, miután olyan sokszor lefutottam jobbról és balról is, szinte a talpammal olvasom minden egyes részletét. Pontosán tudom, hogy mikor hagyom el az első yardot, aztán a tizediket, huszadikat, harmincadikat. A tömeg most már őrijong, a nevem skandalása egybeolvad a vendégzurkolók hangos füttyülésével, és önkéntelenül elmosolyodom.

Mire a bekk utolér, már látótávolságon belülre kerül a célterület. Vállal, nyílként csapódik belém, és kiszorít abból a biztonságos sávból, amelyet kinéztem magamnak. Nagyot lök rajtam, bukdácsolok még pár yardnyit, majd végképp kibillent az egyensúlyomból. Kis híján nekiszaladok az egyik paduás pomponlánynak, de még időben meg tudok állni, pont mielőtt fejjel előre belecsapódnék az ellenfél teljes támadófalába.

Kilöktek a pályáról, még mielőtt elérhettem volna a célzónát, a Padua védője persze önelégülten vigyorog. Nem számít, hiszen így is tíz yardra vagyunk a touchdowntól. Legrosszabb esetben mezőnygóllal vesszük át a vezetést. Remélem, hogy gyorsan összejön, mert még rengeteg idő van több pontot gyűjteni, és én szeretném megszerezni azokat a pontokat.

Csak amikor a következő akcióra készülve visszakocogok, akkor fogom fel, hogy nyolcvan yardot futottam. Ez már önmagában is szép teljesítmény, de ami még ennél is jobb: megdöntöttem a rekordot. Hallom, hogy a Messaline öregdiákjai közül páran éljeneznek. Kiszűröm közöttük a volt irányítónkat és egyben legjobb barátomat, Nick

Valentine-t. Egy ORSINO HERCEG feliratú táblát lenget, amin egy kecske látható, alatta pedig a következő felirat: GOAT¹. Minden idők legjobbjá. A legtöbb futott yard a Messaline történetében.

Nem nagy ügy, mondom magamnak, egészen addig, amíg meg nem akad a szemem apámon a pálya szélén, ahogy a szokásos Big Red rágóját rágja, és gyorsan pötyög valamit a telefonjába. Amikor meglát, kimérten feltartja a hüvelykujját, de tudom, hogy most üzent a bátyámnak, Camnek.

Na jó, elismerem, hogy ez nagyon jó érzés.

– Haver, micsoda örült futás! – mondja Curio, amikor elfoglalom a helyemet. – Na, még egy menet? – kérdi.

– Hogy én zsebeljem be az összes dicsőséget? Ezt most átengedem neked.

Curio a szemét forgatja, majd passzjátékot jelez, szóval rám itt most nem lesz szükség. Az irányítónk dobása nem tökéletes, mondom úgy, mintha bármit is látnék a Padua védőjén, a kedvencemen kívül, akit rám állítottak. Valószínűleg azt az utasítást kapta, hogy bármi történéj is, ne engedjen a célterület közelébe. Ez érthető, de már kezd egy kicsit idegesíteni. Lökdödni kezd tök értelmetlenül, mire én is meglököm.

Valamit kiált nekem, ami az eltorzult arca alapján nem lehet túl kedves, de nem hallom, mivel a hangját elnyomja a Messaline indulója, ami rohamra vezényel. A zenekar elemében van ma este. Ismét Volio közelében helyezkedek el, kissé dühöngve még az előbbi miatt.

– Herceg, minden oké? – kérdezi, és oldalról rám pillant.

– Minden pöpec, haver. De most rajtam a sor. Curio! – kiáltom, mire az irányítónk rám néz, és tudom, mindketten arra gondolunk, hogy most jön a nagy durranás. Szó szerint. A terv a következő: átvesszem tőle a labdát, majd eljuttatom a jogos helyére, a Padua célterületére.

Elstartol az akció, a labda már nálam is van. Erősen a mellkasomhoz szorítom, miközben lehajtott fejjel, és a pusztá akaraterőmmel

¹ A sportban gyakran használt GOAT mozaikszó (Greatest Of All Time) szó szerint kecskét jelent.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

hajtva török utat magamnak. Anyám utálja ezt nézni, ilyenkor inkább eltakarja a szemét, nekem viszont ez a kedvencem, hiszen ez az a pillanat, amikor a játék leginkább a csatára hasonlít. Van benne valami tagadhatatlanul állatias vonás, és veszélyes is egyben. Ráharapok a fogvédőmre, és faltörő kos módjára nyomulok előre, megállíthatatlanul. Csak a szokásos kényszerű kockázat, amikor szerencsejátékot játszom a testemmel négyévnyi súlyzós edzéssel, egy csipetnyi karmával és nagyon sok vakhittel felszerelve.

Szinte azonnal nekem esnek két oldalról, két irányból taszigálnak és rángatnak. Valami a sisakomnak ütődik, még épp időben leszegem az államat, így a fejem nem nyaklik hátra, azonban ezzel egyidejűleg valami nagyon fura szögből a jobb lábamnak csapódik, és kicsavarja.

(Francba!)

Villanásnyi fájdalom után egy rakás alján találom magam, a labda szinte már a gyomromban, és mindez alig egy yardra a célterülettől. Egy pillanatig azt sem tudom, hol vagyok, fel sem tudok állni, mindenfelé csillagokat látok.

Fáj valami?

Nem, minden rendben van. (Mindig ez történik, valahányszor felöklelnék. Biztos az idegek játéka, vagy nem is tudom.) Lassan, nehézkiesen kászálódok föl. Hagyom, hogy Curio talpra segítsen, amíg igyekszem visszanyerni az egyensúlyomat. Amint állok, már jobban érzem magam. Asszem. Óvatosan kinyújtom, majd behajlítom a térdemet, tesztelem.

– Minden rendben? – súgja Curio.

– Teljesen – mondom neki. Mármin érezném, ha bármi gond lenne, nem? – Megvagyok.

– Elég durván nézett ki – teszi hozzá. A sisak mögött kifejezéstelen az arca.

Ez elgondolkoztat. A merengésemből az edző hangja ránt vissza a valóságba. Időt kér. A lelátókon baljós moraj hullámszik végig. Az a fajta feszültség, ami a vereséget jelzi. Curio a homlokát ráncolja, várja,